Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 3 Den 20 Jan. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 41 årg. 1924

Petrus' tvivel och tro.

Matt. 14: 22—33.

När sommar sol lyser över blåa böljor, är det roligt att vara på sjön. Men en annan dag äro vågorna hotande, och det är ej rådligt för den ovane seglaren att ge sig ut på egen hand. I dagens text kunna vi följa lärjungarna på deras färd över Genesaret. Det blev en farlig resa. Fastän de voro vana seglare, kommo de ej över till andra stranden. Vinden låg emot, och vågorna syntes dem skyhöga. De undrade, om de skulle förgås.

Då nalkas en, som kan hjälpa i nödens tider. Men så underligt han kommer! För de förskräckta lärjungarna är han en vålnad eller ett spöke, som ni barn bruka säga. Inte kunde de tänka sig, att det var deras bäste vän, som kom. När Jesus kommer till oss i "vår båt", då blir allt väl. Om vi som lärjungarna ha varit förskräckta, kan han med ett enda ord lugna oss. Och han lugnade inte bara lärjungarna. Det brusande vädret och de vilda vågorna, måste även de lugna sig. Allt blev stilla.

Ni barn ha inte rest långt på livets hav ännu. Alltså kan ni ej veta så mycket om de svåra stormar, som där rasa. Frestelsens vindar ha fört mången gosse och flicka långt bort från far och mor och från det, som är rätt och gott. Tvivel och synd ha kastat mångens lycka upp bland svåra

bränningar. Bäst är, att Jesus får vara med på vår resa genom livet. Även om stormarna rasa, och man likt en liten båt kastas hit och dit, kan man, om Jesus får styra och leda, dock vara säker om att komma fram till den lugna hamnen.

Men nu skola vi se på Petrus. Se, så ivrig han blir! Han vill komma till Jesus. Inte tänker han så mycket på det farliga djup, som skiljer honom från Mästaren. "Bjud mig!" beder han, och därmed vänder han sig till Jesus. Och han har knappast hört Jesu vänliga *kom*, förrän han är på väg över de rullande vågorna. Vi undra så mycket, om det skall lyckas för honom. Och nog var det ett vågstycke utan like. Hans kamrater i båten se med häpnad, huru Petrus kommer allt närmare Jesus. Så länge han ser på Jesus, går det bra. Då finnes ej några farliga djup. Tron på Jesus giver oss kraft att göra det annars omöjliga. Fattiga och olärda kristna ha genom tron på Jesus byggt missionskyrkor och vunnit andra för Gud. De ha tagit sig an de sjuka och fattiga. Ja, huru mycket skulle ej härom kunna berättas. —

I en sång sjunga vi så här: "Tag ej din blick från Jesus!" Det gjorde Petrus där ute på sjön. Och se, då begynte han att sjunka. Kanske han såg de hotande vågorna. Fruktan jagade då bort tron ur hans hjärta. Sådant kan så lätt hända även för oss. Så länge vi med vårt hjärtas längtan och bön hålla oss till Jesus, går det bra att hålla sig uppe. Men om vi bara tänka på hur farligt det är eller huru omöjligt det är, ja då sjunka vi i synd och otro. Eller också bli svårigheterna oss för stora.

Hur skall man göra, när man sjunker!

Jo, som Petrus. Han ropade: "Herre, hjälp mig!" Och han var då så nära Jesus, att Mästaren med sin hand drog honom upp ur djupet. Om du visste huru många Jesus räddat ur syndens hemska djup! Men bäst är att slippa sjunka. *V. Wikholm.*

Bara man vill.

(Forts. fr. n:r 2.) Av *Rosali Örn.*

Ja, han kunde rent av väcka upp döda. Då grannens Niklas föll i dammen och var alldeles död, när de fiskade upp honom, fick ju doktorn liv i honom. Som doktor Bloss ville Olle bli. Då skulle ingen enda behöva vara sjuk. Halta Emma skulle få lägga bort sina kryckor, och blinde Bengt skulle få sin syn igen. Ett stort sjukhus skulle han låta bygga vid korsvägen. Han hade en gång hört doktor Bloss säga, att det var en mycket lämplig plats och att ett sjukhus så väl behövdes, men tyvärr var han — doktor Bloss — för fattig att bygga det. Men Olle var inte alls rädd för att penningbrist skulle korsa hans planer; en *god vilja* är förmer än penningar, hade magister Gran sagt och *bara man vill*, så finns det inga *oövervinneliga* hinder för en förnuftig plan. Och ändå något mer hade magister Gran lärt sina pojkar — något, som kanhända var en hemlighet för doktor Bloss, men som likvisst höll att lita på, för magistern hade sagt, att det var Guds ord: *"Befall Herren din väg så vinner dina planer framgång."* Och just detta ville Olle göra.

Men Olle var inte så dum, att han trodde, han kunde bli doktor och bygga sjukhus och göra folk friska bara med att gå och drömma, om vad han skulle göra, när han blev stor. Han förstod, att det hjälpte inte med att bara bedja för sina planer, han måste också arbeta för att utföra dem. Ja, arbeta mycket — börja genast och inte ge tappt, om det också kom svårigheter. *Bed och arbeta,* det var magister Grans valspråk, och det skulle också bli Olles. För länge

sedan hade han börjat spara små slantar han fick eller förtjänade, och dem köpte han böcker för. En karamellgumma brukade sitta med sina korgar utanför skolgårdsgrindarna, och det var en svår frestelse för Olle, när han hade någon slant i fickan, för han tyckte mycket om godsaker; dessutom kallade kamraterna honom girigbuk, för han var så rädd om varenda slant. Men han övervann begäret efter sötsaker och satte sig över kamraternas hån, och, när han så fick ihop till en ny bok, var han stolt och glad som en prins, som vinner ett kungarike.

Som vallpojke kunde han få läsa rätt mycket — fåren hade gott bete och voro tämligen stillsamma — och han hade alltid boken i fickan och tog väl vara på stunderna. Några andra vallpojkar, som hade sina får i närheten retades med honom, för han aldrig ville vara med om, vad de hade för sig utan jämt "hängde näsan över boken". De kallade honom "professorn" och försökte spela honom spratt. Men han fortsatte lugnt med sina böcker, vad än kamraterna gjorde. Sin tjänst skötte han dock oklanderligt, han hade verkligen "ett öga i boken och ett på fåren" som hans husbonde sagt, att han måste ha, om han skulle läsa. Ja, han till och med hade ett öga på Stinas får också, för hon hade mycket besvärligare än han: hon hade både får och gäss att vakta. Stina och han blevo mycket goda vänner under sommaren. Hon var den första, som fick veta, att han skulle bli doktor, och han lovade henne, att hon skulle få bli antingen hans doktorinna eller sköterska på hans sjukhus, vilket hon ville, fick hon välja. Och hon tyckte, att Olle var en så snäll pojke, så hon trodde det skulle bli roligare att vara doktorinna åt honom än sköterska på sjukhuset.

Olle tyckte det var väldigt synd om Stina, för hon hade ingen lön, hon var sockenbarn, och hennes husbondefolk hade betalt för, de hade henne, så hon hade heller intet hem att komma till på hösten. Olle däremot, han hade fem kronor i månaden och skulle stanna hela sex månader och under tiden inte ta upp ett enda öre av lönen, så det skulle bli en stor summa, han skulle ha med sig hem på hösten — trettio kronor — det var inte småpengar det, tyckte Olle. Innan knappt en månad av hans tjänstetid gått, började han drömma om vilken härlig dag det skulle bli, när han kom hem med så mycket pengar på fickan. Stina och han kunde sitta långa stunder på dikesrenen och njuta av, hur det skulle vara, när han kom hem. På en söndag skulle han gå ur tjänsten, för det var den enda dag han skulle vara säker på att far var hemma, när han kom.

— Men om då din far och mor äro i kyrkan, när du kommer, ska' du då tala om för din farmor och dina systrar, hur mycket pengar du har? undrade Stina.

— Nej, så dum du är, svarade Olle. då skulle jäntorna springa halvvägs till kyrkan emot far och mor och ropa, så alla människor hörde det:

— Olle är kommen hem, och han har trettio kronor i riktiga papperspengar, och far och mor ska' få varenda öre! Men då bleve det ju ingen överraskning för far och mor, och heller inget roligt. Nej du, klockan två ska' jag komma, då äro alla hemma från kyrkan, och då sitta de och äta. Far sitter längst upp till höger och farmor sitter mitt emot honom och småflickorna emellan. — Mor sitter aldrig vid bordet, åtminstone inte på söndagarna. Hon bara går emellan bordet och spiseln och plockar fram, vad de andra ska' ha, och alla behöver hon hjälpa, så hon tycker, att det inte är lönt att sätta sig. När jag kommer in hälsar jag först på mor, sedan på far och farmor och sist på Gullan, som är minst. Men jag tar dem i hand allihop, och sedan går jag fram till far och säger:

— Nu tror väl far att jag köpt böcker för hela min lön, när jag inte skickat hem ett enda öre på hela sommaren?

(Forts.).

Tusses funderingar.

En konstig värld det är,
jag kommit in uti
och konstigare lär
den än beständigt bli,
jag tvättas med en lapp
ibland och borstas hårt,
ack, om jag ändå slapp
ifrån det, som är svårt!

Jag fick en knäpp på nos,
då jag på bordet klev,
så att jag sprang min kos
och rysligt ledsen blev,
i bästa soffan sen
jag lade mig till ro.
men fick en knäpp igen,
som gjorde ont, må tro.

Och intet krafs man tål
i drivbänk och rabatt
och grädde i en skål,
som man på brickan satt
jag inte smaka fick,
visst var det litet styggt,
och när i smuts jag gick,
man sa', det ej var snyggt.

Jag får en sockerbit,
ifall jag skött mig bra,
den är så fin och vit
och smakar mycket bra,
och klapp och smek och ras
till lön jag ofta fått
och så ibland kalas
på något riktigt gott.

Och nu jag sitter här
och söker vara still,
det är ett stort besvär,
när helst man springa vill,
men bäst det är för visst
att vara riktigt snäll,
se, det förstod jag sist,
då jag fick mycket smäll!

Ella

Töva söndagsskola.

Kära söndagsskolkamrater!

När vi söndagligen få besök av eder, som älskar att gå i söndagsskolan, så vilja även vi göra ett besök i söndagsskolorna landet runt.

Töva är ett litet vackert stationssamhälle i Selångers socken cirka 10 km. från Sundsvall.

För 51 år sedan, innan järnvägen var byggd, användes ordet "töva" = rasta av malmkörarna som körde malm till Söderfors bruk och varor upp till Östersund. De rastade just där stationen nu är. Strax intill stationen ligger vårt missionshus. Där samlas omkring 50 glada barn varje söndag för att lyssna till livets ord.

Söndagsskolverksamhet har här oavbrutet bedrivits i 35 år. Lärarne hava varit tre äldre bröder. År 1915 övertogs den av unga krafter. Må Herren även i fortsättningen välsigna arbetet i alla våra söndagsskolor!

En varm fridshälsning till Barnavännens redaktion samt till alla söndagsskolor, som vi nu på detta sätt besöka.

gen. A. C—n.

En hälsning från Ina söndagsskola.

Men var ligger Ina? frågar någon, det finns ju inte på kartan! Jo, Ina är en by i Söderala socken i Hälsingland. Och utgöra missionsvännerna där en krets, som lyder under Söderhamns Missionsförsamling. Varför ock söndagsskoleverksamheten där bedrives av lärare från Söderhamn.

Och är allas vår önskan att föra de små till Kristus.

Föreståndaren.

Lilla Maggi.

(Forts. fr. nr 2).

Men de voro själva så fattiga. Drivved och kol fick hon dock till den stora kaminen, späck till föda och tran till lampan. Men hon var så gruvligt ensam. Ingen mor, som älskade henne, ingen far som beskyddade henne. Och när hon knäppte sina händer och bad "fader vår", började tårarna rinna vid första ordet i den härliga bönen.

Hon visste ej, lilla Maggi, att Gud hört hennes böner och berett hennes räddning.

En dag kom ett brev till hennes morbror långt bort i en stor stad. Han var en rik och mäktig man och ägde många ångbåtar och segelfartyg, som gingo över de stora haven med dyrbara laster. Brevet var från missionären, som bad

om undsättning för sitt ensamma lilla barn uppe vid Ishavet.

Den rike mannen rördes djupt av systerdotterns nöd.

Han beslöt genast att göra allt för att rädda henne undan den förfärliga polarvinterns köld och umbäranden, och gav genast order om, att en av hans ångbåtar skulle skynda mot norden för att hämta en last pälsvaror och på samma gång befria lilla Maggi.

Nu var ångaren kommen till den nordligaste isfria hamnen. Pälsvarorna lastades, men till eskimåernas koloni var det mycket långt. Men som kaptenen icke vågade komma hem utan den rike konsulns systerdotter, måste något göras för hennes räddning.

En modig pälsjägare, som kände vägen och även hade sett lilla Maggis föräldrar vid sina besök hos eskimåerna, erbjöd sig att hämta henne.

I en lätt släde, förspänd med tre par duktiga hundar, for han natt och dag över snöfält och tundror och nådde slutligen Ishavet.

Maggi var som en drömmande. De vänliga eskimåerna gjorde en bädd av torr mossa under de mjuka fällarna. Den älskade lärarens dotter skulle få det bekvämt under den långa färden.

De hade ej annat sätt att visa sin kärlek. Och nu bar det hän med lilla Maggi mot den civiliserade världen.

Emellertid hade de ej rest många mil, förrän deras färd syntes taga ett ömkligt slut. De trogna hundarna sprungo i snabbt trav längs en bergskedja, som de skulle följa för att vara i lä för den bitande havsvinden, då plötsligt en stor isbjörn rusar fram och anfaller dem. Men hundarna voro av rätta sorten. I samlad trupp störta de på den förfärliga besten. En kramas till döds av isbjörnen, men det är också dennes sista bragd. En väl riktad kula fäller besten till marken. Och lilla Maggi slapp undan med blotta förskräckelsen.

Under det hundarna vila och undfägnas efter bataljen, kniper pälsjägaren den vita nalles dyrbara skinn. Det blev en varm fotsack åt lilla Maggi under den återstående delen av resan, och utan vidare äventyr uppnådde de slutligen det väntade fartyget.

Detta var också hög tid, ty isen började stänga hamnen. Pälsjägaren erhöll en riklig belöning för sin resa, och lilla Maggi fick det vackra björnskinnet som minne från den äventyrliga färden och från barndomshemmet vid Ishavets strand.

Men i det präktiga hemmet i den stora staden böjer Maggi knä på den mjuka björnfällsmattan och beder varmt f"r det fattiga eskimåfolkets frälsning.

J. B. G.

Ett ringa frö — rika frukter.

En liten flicka, som älskade sin Frälsare, kom en dag och gav sin pastor sin sparbössa med några slantar i och bad honom bygga ett nytt missionshus för dem. Församlingen behövde ett sådant, men det hade gått trögt med insamlingen därtill.

Pastorn tog emot den lilla flickans gåva, berättade för församlingen om hennes offervillighet. Och se, snart var summan insamlad, så att huset kunde byggas.

En missionär i Afrika friköpte, klädde, födde och uppfostrade en svart slavgosse.

Gossen blev en kristen man, som sedan mer än någon annan bekämpade slaveriet i Afrika och predikade ljus och frihet för det arma folket i "den mörka kontinenten". Hans namn var biskop Crowter.

Bibelläsning

för veckan 21—27 jan. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

21 M. Luk. 1: 26—33. Den Högstes Son.

22 T. Joh. 1: 29—34. Se Guds lamm.

23 O. 2 Kor. 1: 19—22. Guds son, Jesus Kristus.

24 T. Joh. 3: 1—12. Varför uppenbarades Guds son?

25 F. 1 Joh. 4: 14—21. Fadern har sänt sin Son.

26 L. 2 Petr. 1: 16—21. Denne är min älskade Son.

27 S. Matt. 16: 13—17. Den stora bekännelsen.

Söndagsskoltexter:

Söndagen den 27 jan.

Småbarnsavdelningen:

Jesus i hemmet. Luk. 2: 39, 40.

Minnesvers: Redan barnet röjer sig i sina gärningar om dess vandel är rättskaffens och redlig. Ords. 20: 11.

Mellanavdelningen:

Den stora bekännelsen. Matt. 16: 13—17.

Minnesvers: Och jag säger eder: Var och en, som bekänner mig inför människorna, honom skall ock Människosonen kännas vid inför Guds änglar. Luk. 12: 8.

Övre avdelningen:

Jesu förklaring. Matt. 17: 1—9.

Minnesvers: Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. Joh. 1: 14.

BARNAVÄNNEN 1924.

Fyrtioförsta årgången.

Redigeras av Signe och A. Walder under medverkan av flera Barnavänner.

Innehåller *en kort betraktelse över söndagsskolans texter, längre och kortare berättelser ur livet och barnavärden, från våra missionsfält, från naturens värld, geografiska uppsatser, biografier, hälsningar från söndagsskolor m. m.*

Illustreras *med vackra klichéer.*

Kostar - - *å postanstalterna 2: 25, från Missionsförbundets exp. kr. 1: 50 då minst 10 ex. rekvireras under en adress.*

Gratis - - *följer söndagsskolans textbok för 1924.*

Vinsten - - *tillfaller Svenska Missionsförbundets mission.*

Rekvireras *hos Svenska Missionsförbundet Stockholm.*

Allt - - - - *som rör tidningens innehåll, hälsning från söndagsskolorna med fotografier, manuskript, svar å prisuppgifterna m. m., sändes direkt till Redaktionen av Barnavännen,* ***Uppsala.***

Uppsala i Januari 1924. ***Redaktionen.***

Nya Tryckeri-A.-B. Progress, Stockholm 1924
217045